

DE VELDPPOST.

GEWIJD AAN:

Land- en Tuinbouw Boom- en Bloemencultuur, Veeteelt, Hoender- en Vogelfokkerij, Bijenteelt, Jacht en Visscherij.

Het Blad verschijnt elken WOENSDAG en ZATERDAG.

ABONNEMENTSPRIJS:

Franco per post door geheel Nederland . . . per jaar 7 3.—
 » » » voor België . . . » » » 4.—
 » » » de overige landen afzonderlijk tarief.
 In den loop der 6e en 12e maand wordt per post over het verschieten
 abonnementsbedrag bezocht, bij hem die niet in tijd per postclassé verzonden.

BUREEL:

Martelaarsgracht 18,
 AMSTERDAM.
 Telefoonnummer 651.

ADVERTENTIËN

worden aangenomen door de Agenten van dit Blad en
 alle Boekhandelaars en Brievenvaarders.
 Van 1—4 regels plaatsruimte 60 Cents, elke regel meer 15 Cents.
 Adverentia-prijs voor het Buitenland 25 cents per regel.
 Advertentien aan de achterzijde van de Plaatblijlage speciaal tarief.

Abonnementen worden aangenomen bij onze Agenten, bij alle Boekhandelaren en Brievenvaarders.

Het auteursrecht voor den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de wet van 28 Juni 1881 (Stb. No. 124).

GRONINGER SLENKEN.

(Een artikeltje voor duivenliefhebbers).

Een fokker, een rasfokker, iemand die de edelste individuën laat paren, om zoo mogelijk, nog edeler jongen daarvan te verkrijgen, of om zodoende tenminste de edele eigenschappen te behouden. . . zoo iemand moet een zeer kundig, zeer opmerkzaam, zeer geduldig en zeer doorzettend man zijn.

Een rasfokker van echte Groninger Slenken stuit in zijn vak bovendien nog op eigenaardige bezwaren, welke bezwaren dan ontstaan uit den krachtigen en weelderigen aard der door hem gefokte duiven.

Want ofschoon kracht eigenlijk deugd is (men lette op het Latijnsche woord »virtus" en het daarvan afgeleide Franse woord »vertu"), zoo blijkt dan toch dikwijls, dat lang niet alle deugden stille huiselijke deugden zijn. Zoo ook met slenke-duiven.

Wel legt het krachtige duifje dikwijls eieren, die door den krachtigen doffer meest altijd goed zijn bevrucht. . . maar dan dat stille, zedige broeden, negentien dagen lang om de beurt stil zitten, zoo lang afzien van krachts- en schoonheidstoeren, zoo lang onthouding van de liefde. . . bij de meeste slenken gaat dat niet.

Toch moet men ze nu en dan laten broeden want anders legt het duifje elke tien dagen twee eieren en verzwakt daardoor ten laatste te veel.

Dan de eieren onder gewone duiven die goed broeden - mokken noemt men die daar - laten uitbroeden, zal men denken.

Ja, zoo gebeurt het ook, maar, wie daar ooit mee heeft te doen gehad, weet dat het, met het overbrengen van duiveneieren van 't eene in 't andere nest, al doet men't nog zoo behendig, heel weinig kan lijden en dat men er zeer dikwijls slechte resultaten mee heeft.

En zoo is het dan, dat het geslacht der slenke-duiven zich niet sterk uitbreidt. Wat wel jammer is, omdat het zulke kostelijk mooie duiven zijn.

Men heeft ze in de hoofdkleuren rood, geel en wit. Daarbij onderscheidt men dan weer: vaalrood of bleekrood en zeer donker rood. De gelen zijn of geheel geel of ze hebben gelen hals en gele vleugelbanden op wit, in welk geval ze vaalgelen heeten. Ook vindt men nog gespikkeld of getijgerd roode en gele.

De houding van een slenke-duif is gelijk aan die van een echten pauwstaart, d. w. z. de hals is een sierlijk gebogen zwanenhals, die, wanneer de duif loopt, zachtens siddert, welk sidderen door de liefhebbers »grollen" wordt genoemd.

Dat »grollen” maakt den indruk van zenuwachtigheid tengevolge van onverbruikte hooge kracht.

Wie slenke-duiven gewoon behandelt en bij alle weer elken dag laat vliegen en ze slechts zwak voedert, krijgt natuurlijk bij die duiven niet de hoogopgevoerde krachts- en schoonheidstoeren te zien, die hij opmerkt bij sterk gevoerde en slechts nu en dan uitvliegende.

Toch zouden, dunkt ons, gewoon gehouden slenke-duiven, maar die dan oorspronkelijk van de edelste zijn, misschien de meeste jongen groot brengen.

Men kan die jongen dan later, het echte ras zit er immers in, door aparte goede behandeling weer tot krachtkunstenaars maken.

Men beproeve dat eens, heel denkelijk ging het beter dan nu; huiselijke deugden vindt men, en niet alleen bij duiven, over 't algemeen het meest bij die 't niet zoo heel weelderig hebben.

We spreken steeds van Groninger slenke-duiven en het lijkt dan ook telkens, als men, elders slenke-duiven ziende, naar de herkomst vraagt, dat de plaats der herkomst Groningen en dan bij de edelste de stad Groningen blijkt te zijn.

Slenken, aardige naam.

Onder slank verstaat men meestal: dun, of hoogstens: dun en lenig. In de Groninger volkstaal echter beteekent »slank” iets anders.

Het ongeletterde volk, hetwelk dan toch in de eerste instantie »de spraakmakende gemeente” is, zegt, bij het zien van krachttoeren: »wat is die man slank”. Met dat woord dan willende aanduiden: kracht en lenigheid beide.

Zelfs in zeer uitgebreide Duitsche vogelboeken worden de slenke-duiven slechts even vermeld; ze heeten dan Oost-Friesche slenkers, en er wordt van verteld, dat ze, bij het vliegen, slangenliniën beschrijven.

Praatjes! Men kent ze daar niet. Ze beschrijven geen slangenliniën; ze *springen*, *zwemmen*, en *zeilen* op de manier waarvan verteld is.

In den laatsten tijd begint men in Engeland slenken te trekken. De prijzen dezer pracht- en krachtvogels zijn betrekkelijk zeer hoog.

In de provincie Gelderland houdt men ook slenken. Welk Geldersch duivenliefhebber beschrijft eens die Geldersche slenken?

We houden ons daarvoor zeer aanbevolen.

Ten slotte de mededeeling dat men voornemens is in Groningen een slenke-duivenclub te stichten, waartoe zich een 30-tal liefhebbers bereid verklaard hebben.